

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 16 • Perjantaina 26. elokuuta 2011

62. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Kurkijoen kirkko ja Lotat pääosissa Pitäjäjuhlilla

Sadat kurkijokelaiset ja Kurkijoen kirkko kiinnostuneet kokoon tuivat Loimaalle 13.-14.8. Pitäjäjuhlisiin. Päiviä elävöittivät monet sukkokoukset; Revot, Kiiskit ja Kärkkäiset kokoon tuivat virallisemmin ja monet muut kahvipöytien ääressä.

Kalakurjet hoitivat mittavalla talkooporukalla juhlien käytännön järjestelyt ja Kurkijoen martat toimintaryhmineen vastasivat ruokahuollosta.

Kurkijoen kirkkoa käsiteltiin kumpanakin juhlapäivänä kuvien ja esitelmin, lotat tulivat esiin sekä juhlapuheessa, jossa Ulla Huittinen mainitsi heidän tärkeän panoksensa sota-ajasta selviytymisessä sekä lauluesityksessä ja kirjoituskilpailun tulosten julkistamisessa.

Palanut kirkko kiinnostaa

Tapio Nikkari näytti ja kertoi lauantai-iltapäivänä vanhoista Lopotin ja Kurkijoen kirkon valokuvista. Hän on merkinnyt kuviin talojen nimet, joten niiden tunnistaminen ja löytäminen on mahdollista nykyäänkin. – Lopotti säästyi sodan aikana. Pääosin ne rakennukset, jotka olivat siellä sodan aikana, ovat löydettävissä nytkin, Nikkari opasti.

Kurkijoen kirkon piirustukset olivat esillä näyttelyssä, jonka Aslak Sarre oli koonnut. Kirkon surullisen kuuluisaan loppuun johdattivat vääntyneet raudat ja palaneet hirren palat, jotka Sarre oli kerännyt kirkon

raunioilta. 20 vuotta sitten Pitäjäjuhlisiin tuli järkyttävä viesti ”Kurkijoen kirkko on palanut”.

Esitelmässään kirkosta Aslak Sarre kertoi kirkon rakennusvaiheesta ja niihin liittyvistä vaikeuksista; huonosta rakennustyöstä, joiden korjauksia puitiin vuosikausia rakennusmestari Kajanderin ja kirkon hallintoelinten välillä aina sovinto-oikeudessa asti.

Muistojen iltamissa juontaja Eino Vepsä hauskutti yleisöä jopa opettamalla lypsämistä juhlayllylle, yli puolet ei vielä taitoa osannut. Juhlissa vieraili myös presidentti, tosin vain filmillä. Kari Rahiala oli toimittanut katsottavaksi filmi Kekkosen vierailusta juhlilla 50 vuotta sitten. Musiikista vastasi hiitolaiset Evakot ja Salon Karjalaisten tanssiryhmä Wilmat kyseli ”Uljaita urhoja vai eikö? Hauskasta esityksestä päätellen ainakaan Salon puolen urhot eivät ole järin uljaita. Vuoden Kurjeksi valittiin Arvi Heinonen.

Yllätysesiintyjinä Kala ja Kurki johdattivat yleisön alun haikkeista tunnelmista Kalakurkien rillumarei-ohjelmistoon. Tanssijat sai liikkeelle Duo Särkkä.

Loimaan kirkossa saarnasi sunnuntaina Repojen sukukoukseen osallistunut Leena Repo ja jumalanpalveluksen jälkeen Kaarlo Kojo seppelten viennin saatesanoissaan kehotti muistamaan niitä sankarivainia-

Jatkuu sivulla 6

Elvi Mikkulainen tutustui vanhoja kädentaitoja esittelevään DVD:n hankepäälikkö Niina Lehmusjärven opastuksella. Elvi opasti tarkkaa etupistokirjontaa päivien aikana.

Tapio Nikkari vei vanhoilla valokuvillaan katsojat Lopottiin ennen sotia. Hän kertoi taloista ja niiden elämästä ja ohjasi katsojat Kurkijoen kirkon näkymiin.

Saini Repo oli pukeutunut Kurkijoen kansallispukuun. Loppusanoissaan hän totesi Kalakurkien viettävän 20-vuotisen juhlayönsä.

Säätiön stipendiaatti Eevastiina Haavisto piti erilaisen nuoren puheenvuoron. Musikaalinen nuori nainen soitti flyygelillä oman sovituksensa Karjalan kunnalla – laulusta. Puheessaan hän kertoi mielellään kuunnelleensa isovanhempiensa kertomuksia Karjalasta. Kolme hänen isovanhemmistaan on karjalaisia. Eevastiinan (2. oik.) puhetta olivat kuuntelemassa oik. äiti, Tiina Haavisto ja vas. mummi Pirkko Roija ja isotäti Anja Leppikoski.

Tässä lehdessä

Paluu Kurkijoelle

valloituksen jälkeens. 4

Lottakirjoituskilpailussa

paljon hyviä kirjoituksias. 6-7

Arvi Heinosesta Vuoden Kurki

.....s. 7

Repojen sukuvaakunassa

heiluu ketunhantaas. 7

Sunnuntaina 28.8.

Kurkijokimuseolla avoimet ovet

ja kahvitarjoilus. 12

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 9.9., 23.9. ja 7.10.

Meidän lasten Karjala

Oli upeaa olla mukana Kurkijoen pitäjäjuhlilla, joilla ystävät ja sukulaiset tapasivat toisiaan ja puhe porisi aina, kun siihen oli vähänkin mahdollisuutta.

Ilon rinnalla soivat kuitenkin koko ajan miltei vahvempina surun sävelet. Karjalan värit olivat läsnä lauluissa, runoissa ja tansseissa.

Oltiin ko Karjalas.

Läheisten tapaaminen ja yhdessäolo ovat olleet minunkin ikäpolvelleni, meille kolmansille ja neljänsille, suurin syy tulla pitäjäjuhlille. Rakkaat Karjalan mummot ja ukit ovat olleet pitäjäjuhljen rinnalla vahvin side karjalaisuuteen. Kun heitä ei enää ole, yhteys omiin juuriin ja perinteisiin heikkenee helposti.

Tulevaisuudessa omat pitäjäjuhlat voivatkin olla monille ainoa side karjalaisuuteen ja karjalaisiin. Paikka, jossa omasta kulttuurista välittyä sellaistaikin, mitä sanoilla ei voi tavoittaa.

Pitäjäjuhljen säilyttäminen kurkijokelaisen ja karjalaisen kulttuurin juhlanä, joka puhutte-

lee kaikkia sukupolvia on haaste, johon täytyy vastata nyt. Nyt, kun sekä Kurkijoella että evakkoon lähdön jälkeen syntyneet sukupolvet voivat vielä kohdata.

Toivon, että tähän haasteeseen vastaisivat erityisesti kolmannen ja neljännen polven kurkijokelaiset, ne, joiden iso- ja isoisoivanhemmat Karjalasta lähtivät. Tulkaa juhlille, tulkaa tekemään ja olemaan yhdessä niin juhlatalkoissa kuin itse juhlistakin.

Sodan surun ja menetysten muiston rinnalle tarvitaan lisää iloa, mustan rinnalle punaista, molempia yhtä paljon. Meille nuorille polville iloa omista juurista, perinteistä ja yhdessäolosta ja meitä vanhemmille ilo myös meistä nuorista ja perinteen jatkumisesta.

Karjalaisuus ja pitäjäjuhlat kuuluvat meille kaikille.

Niina Lehmusjärvi

Perinne eläväksi –hankkeen projekti-päällikkö

Hartaus sunnuntaille
28.8.2011
11. sunnuntai helluntaista

Mitä olinkaan etsimässä?

Toisinaan etsin silmälaseja vain löytääkseni ne otsaltani, jonne ne jossakin välissä olen nostanut. Kun soitan hukkaan joutuneen matkapuhelimeni numeroon, kuulen hälytysäänen paidantaskustani. Pitkä ja jopa harmillinen etsintä päättyy iloiseen helpotukseen, jossa on mukana häivyhdys noloistumista. Se, mitä etsin, olin kaiken aikaa aivan ulottuvillani.

Etsimistä helpottaa, kun tietää, mikä on hukassa. Paljon vaikeampaa etsiminen on silloin, kun ei oikein tiedä, mitä ollaan hakemassa. Mitä etsimme esimerkiksi silloin, kun sanomme kaipaavamme elämän mielekkyyttä, tarkoitusta, uusia tuulia, omaa itseämme? Mitä silloin toivomme ja odotamme, mitä haluaisimme löytää? Tässä etsinnässä voi tuntua, että nuo epä-määräiset kaipaaksemme kohteet ovat jossakin kaukana ja että niiden löytämiseksi on nähtävä ehkä kohtuuttomastikin vaivaa.

Jospa nämä vaikeasti hahmotettavat mutta tärkeät asiat ovatkin jo ulottuvillamme? Jospa ne kulkevat mukamme hukkaan joutuneiden mutta otsalle nostettujen silmälasien tai taskunpohjalle unohtuneen matkapuhelimen tavoin? Elämän tärkeät asiat ovat useimmiten mukana elämässä itsessään. Ne ovat vaikkapa juuri siinä tilanteessa, jossa näitä rivejä kirjoitan tai jossa sinä niitä luet. Ehkä niitä ei kannatakaan etsiskellä kaukaa suurella vaivalla. Juuri nyt käsillä on niin paljon.

Nyt käsillä on Jumala. Suurimpiin virheisiimme kuuluu arvella, että pääsisimme hänestä jotenkin eroon. Hän kulkee kanssamme kaikkialla – onhan hän lahjoittanut meille elämän. Juuri tämän vuoksi elämän mielekkyyden, tarkoituksen, uusien tuulien ja oman itsemme etsintä on kristillisen uskon mukaan aina yhteydessä Jumalaan. Hän on läsnä, tahdoimme-pa tai emme. Ja miksi emme tahtoisi?

Tässä hän on, valmiina meidän löydettäväksemme ja valmiina löytämään meidät. Elämän Lahjoittaja ei ole irti elämästämme.

Tapio Luoma

Tapio Luoma on Seinäjoen seurakunnan kirkkoherra.

Oikaisuja

Kurkijokelaisessa (Nro 15/12.8.2011) on **Masinis-tipäivä Loimaalla** -kurkijokelaisten joukkokokous-kirjoituksessa virheellinen tieto Mauno Kurpasta. Hän ei suinkaan ollut syntynyt Kurkijoella. Siellä olivat kyllä syntyneet kaksi muuta loimaalaista teollisuusneuvosta Petteri Sairanen ja Teuvo Syvänen.

Yksi ”kaikki Kurkijokelaisystävät” – toimittajista

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Missä sijaitsee Suomen vanhin hirsiaita?
2. Missä talossa käytiin sotasyyllisyysoikeudenkäynti?
3. Mikä on Pohjois-Karjalan korkein vaara?
4. Minkä maan hallintaan Färnaaret kuuluvat autonomisena alueena?
5. Minä vuonna entinen pääministeri Matti Vanhanen on syntynyt?
6. Minkä joen suulla New York sijaitsee?
7. Mikä on Tunisian pääuskonto?
8. Millainen kirja on postuumi?
9. Missä Eugen Schauman ampui kenraalikuvernööri Nikolai Bobrikovin?
10. Mikä kaupunkimme on saanut nimensä Pietari Brahen puolison mukaan?

Muistettavaa

Hiitolan Pitäjäseura järjestää rannalta onginta-kilpailun la. 27.8. klo 9-13. Paikka: Lynaskerin silta Pohjoinen satamatie n:o 272. Ajo ohje: Pori-Reposaaari tieltä oikealle (opasteet) Ahlasiin päin n.3km. Kokoontuminen parkkipaikalla. Lisätietoja Seppo p. 050 5857472

Kalakurjet, linja-auton aikataulu 20-vuotisjuharisteilylle tiistaina 30.8. Matka Viitalan autolla. Kurakorventie klo 18.00, Hirvihovin pysäkki klo 18.15, ST 1 pysäkki klo 18.20, Puistokatu 39 klo 18.25, OP Loimaa klo 18.30, Kirjaston pysäkki Hirvikoski klo 18.40, Niinijoki klo 18.50, Haaroinen klo 18.55, Oripää Shell klo 19.10, Lankkistentie Riihikoski klo 19.20, satama klo 20.00.

Hiitolan Pitäjäseuran järjestämä tarinailta ti. 6.9. klo 18 Tuomarink. 2 Pori. Palomies Juha Lehti tulee kertomaan kodin turvallisuudesta. Tervetuloa entiset ja uudet tarinoijat.

PUHELINNUMEROMME OVAT MUUTTUNEET:

Lankapuhelin on jäänyt pois käytöstä. Palvelemme numerossa **050-5213336**. **SÄHKÖPOSTIOSOITTEEMME MUUTTUIVAT 1.7.:** uusi osoite: **toimitus@kurkijoki.fi**

Onnittelut

101 v. 26.08.2011

LYYLI TIRRI

Kurkijoen Otsanlahdelta.

Virkeä päivänsankari viettää merkkipäiväänsä Pöytyän Kyrössä palvelutalo Kotikarpalossa perheen parissa.

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Jaakko Taitonen (pj.), Raija Laaksonen, Marjaliisa Laine, ja Leena Virtanen
Päätoimittaja: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimena: Tiistaisin ja torstaisin klo 9-14
puh. 050-521 3336, toimitus@kurkijoki.fi

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmäkseen ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalko. 50 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 39 euroa
6 kk..... 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

Hiljennä menoa
YRJÖ PARIKKA,
kun täyttät 60
6.9.2011.

Iso joukko onnittelijoita

Nimi-päivät

Elokuu
viikko 34

26 pe Ilmi, Ilma, Ilmatar
27 la Rauli
28 su Tauno

viikko 35

29 ma Iina, Iines, Inari
30 ti Eemil, Eemeli
31 ke Arvi

Syyskuu

1 to Pirkka
2 pe Sinikka, Sini, Justus
3 la Soile, Soili, Soila
4 su Ansa

viikko 36

5 ma Yrittäjän päivä,
Roni, Mauno
6 ti Asko
7 ke Miro, Arho, Arhippa
8 to Taimi

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

26.8. Kun sinun sanasi avautuu, se valaisee, tyhmäkin saa siitä ymmärrystä. Ps. 119:130

27.8. Katso puoleeni, anna armosi - se on niiden oikeus, joille nimesi on rakas. Tee kulkuni vakaaksi ohjeillasi, älä anna minkään vääryyden vallita minua. Ps. 119:132-133

28.8. Jeesus sanoi: "Totisesti: kukaan ei ole profeetta omalla maallaan." Luuk. 4:24

Virsi 314:5 Kun usko heikkenee ja sydän epäilee, armosi anna koittaa, suo epäusko voittaa. Kirkasta, Jeesus, vaivas ja näytä avoin taivas.

29.8. Onnellinen se kansa, jonka jumala on Herra, kansa, jonka Herra on omakseen valinnut. Ps. 33:12

30.8. Näin sanoo Herra: - Pysähtykää ja katsokaa, minne olette menossa, ottakaa oppia menneistä ajoista! Valitkaa oikea tie ja kulkekaa sitä, niin löydätte rauhan. Jer. 6:16

31.8. Katso, kuinka Jumala on sekä lempeä että ankara. Langenneita kohtaan hän on ankara, sinua kohtaan lempeä, jos pysyt kiinni hänen hyvydessään; muuten sinutkin leikataan pois. Room. 11:22

1.9. Etsikää Herraa, kun hänet vielä voi löytää, huutakaa häntä avuksi, kun hän on lähellä! Jes. 55:6

2.9. Kuule, kansani, minä varoitan sinua. Kumpi kuulisit minua, Israel! Muuta jumalaa sinulla ei saa olla, vierasta jumalaa älä kumarra. Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Ps. 81:9-11

3.9. Näin sanoo Herra: "Kuule, maa! Minä tuon onnettomuuden tälle kansalle - se on seuraus sen omista pahoista ajatuksista. Se ei ole totellut minun sanojani, ja lakini se on hylännyt." Jer. 6:18-19

4.9. Jeesus sanoi ylipapeille ja kansan vanhimmille: "Totisesti: portot ja publikaanit menevät Jumalan valtakuntaan ennemmin kuin te." Matt. 21:31 Virsi 188:4 Näin meille sana opettaa, näin uskoo kansa Herran: vain Kristukseen ken uskaltaa, taivaaseen pääsee kerran. Pois oma arvo, ansio, on turha niihin luottaa. Kun tulee Herran tuomio, vain armo avun tuottaa.

5.9. Murtunut mieli on minun uhrini, särkynyt sydäntä et hylkää, Jumala. Ps. 51:19

6.9. Job sanoi Herralle: - Olen puhunut mitään ymmärtämättä asioista, joita en käsittä - ne ovat minulle liian ihmeellisiä. Job 42:3

7.9. En edes ymmärrä, mitä teen: en tee sitä, mitä tahdon, vaan sitä, mitä vihaan. Ja jos kerran teen sitä, mitä en tahdo, silloin myönnän, että laki on hyvä. Room. 7:15-16

8.9. Herra, avaa minun huuleni, niin suuni julistaa sinun kunniaasi. Ps. 51:17

Ei omena kauas puusta putoa

Useat lapset ovat olleet kautta aikojen kovia puissa kiipeilemään, niin ainakin minun lempitouhuihini se kuului lapsesta asti.

Siinä tohinassa usein olivat vaatteetkin palkeenkie-

lillä. Isä aikoinaan totesikin, että tuolla tytöllä pitäs olla pirunnahkaiset vaatteet, ennenkuin ehjinä pysyisivät.

Nyt kuusikymmentä vuotta myöhemmin on poikani lapsilla aivan sama

hinku. Melkeinpä hirvittää katsella, kun 3v. ja 5v. ka-puavat melko korkeallekin, joten ei omena kauas ole puusta pudonnut.

Tosin täytynee todeta, että kyllä nykyään taitaa kii-

peily olla helpompaa, onhan puussa reilusti oksia.

Mummo aikanaan kipusi ketterästi melkeinpa oksa-tonta runkoa myöden.

Kuvat ja teksti

Raija Laaksonen

Raija (Tattari) Laaksonen puussa ja Pirjo (Karlsson) Kopra haikailemassa juurella.

Vilma Laaksonen mummolan pihatammassa.

Vanhoja kuvia

Mirja Töykkälä (os. Kaartinen) Alastarolta toi äitinsä Aino Kaartisen (s. 1907 os. Teräväinen) kokoelmasta vanhan kuvan näyttöporukasta. Aino Kaartinen oli syntynyt Sorolan kylässä Jaakkimassa ja muutti sieltä luultavasti Kurkijoen Tervuon 1920-luvulla. Tunnistaako kukaan kuvassa olevia henkilöitä?

Pekka Kyytisen POSTIKORTIT

Talvikuvia: • Pieni hiihtäjä • Joulupuu • Rekiajelu
Kesäkuvat: • Kevätkirkko • Kesänuotalla • Aitan ovella
• Rantavaja Laatokalla • Elopellolla

Hinta 1 €/kpl
+ postituskulut
Tilaa
toimituksesta

Lisätietoja vanhoihin kuviin

Kurkijokelainen 15 sivulla 3 julkaistiin vanha kuva Pitäjä-juhlista. Antti Eklund tunnisti isänsä 2. vas. on Albert Eklund (kuvassa oli ehdotettu Onni Kiiskiä)

Kurkijoki-Säätiö kiittää

kaikkia Pitäjäjuhlien onnistumiseksi toimineita: ohjelman suorittajia, Kalakurkia käytännön järjestelyistä, Kurkijoen marttoja toimintaryhmineen ruokahuollosta, Yhteiskoulun henkilökuntaa ja muita talkoolaisia. Kiitokset myös Hurrikaaneille mainostilasta.

Kiitokset kaikille juhliin osallistuneille ja tapaamisiin ensi vuonna!

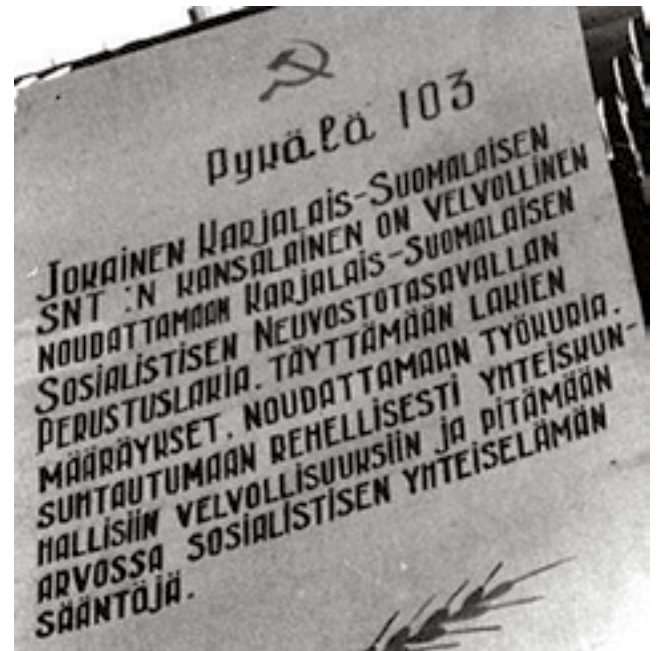
Kurkijoki-Säätiö

Kiitos

Suur-kiitos Elville, Eeva-Maijalle, Marjalle, Marketalle, Maritalle, Elsalle, Eijalle. Ja kiitos myös Liisalle, Ullalle, Airalle ja SUUR-suurkiitos Erjalle.

Aromäki-Piltolan toimintaryhmän puol. Eevi.

Kurkijoen kirkon tornista on riisuttu risti.

Kirkon sisältä löytyneen julisteen teksti.

1941 Elo-syyskuun alku Kurkijoella

- 15.8. Ensimmäiset hallintomiehet saapuvat
- 19.8. Ensimmäiset rautatieläiset saapuvat
- 23.8. Ensimmäiset lotat saapuvat
- 23.8. Kilpolan saari vallataan
- 4.9. postinhoitaja saapuu
- 9.9. Rahmansaari on vallattu
- 9.9. yli 600 sotavankia satoa korjaamaan

Syksyn aikana tavoitteena oli saada kuntaan 300-400 lehmää. Kurkijoen osuusmeijerin hallituksen puheenjohtaja Piilinen kertoi hänelle, että meijeri aloittaa toimintansa lähiaikoina, vaikka maitopula vaikeuttaa toimintaa. Myös mylly ja sirkkelisaha oli tarkoitus saada pian käyntiin.

Väinölä kertoo yleisestä siivottomuudesta ja kirkon kohtalosta elokuvateatterina sekä sankaripatsaan siirtämisestä. ”Poikkesin myös parissa yksityistalossa, joista toinen Kurkijoen Marttayhdistyksen talo oli minulle entuudestaan hyvin tuttu. Nyt tapasin talot ryyssien jälkeen autioina ja kaiken roskan vallassa. Lattiat olivat lähes puolen metrin vahvuisen räsy- ja paperirojun sekä lian peitossa, rotat mennä vilkkaasti kiireen vilkkaa roskan joukossa ja eräissä huoneissa tapasin venäjänkielistä kirjallisuutta paljon. Lie ollut sekin talo jonkun politrukin asuntona. Käymälät oli rustattu eteisen komeroihin, kuinkas muuten! Kyllä olivat nekin talot muuttaneet muotoaan sitten viime näkemän.”

Jatkaessaan matkaansa Elisenvaaraan Väinölä toteaa tienvarsien tyhjyyden, poltetut talot, autiot kylät. ”Ja sitten Elisenvaara! Se oli totisesti joutunut tuhon omaksi. Pelkkää savupiipun paraattia koko ennen niin komea asemanseutu päästä päähän. Siinä olivat menneet osuuskauppa, meijeri, kassantoihmihuoneisto, seurojen ja suojeluskunnan talot sekä lukuisat yksityiset liike- ja asuintalot. Olipa se näky kaiken tähän saakka nähdyn loppupäätelmäksi todella mieltä synkistävä,” Martti Väinölä kirjoittaa laajan 5-osaisen sarjansa päätteeksi.

Helena Sulavuori

Kuvat: SA-kuva, Tauno Norjavirta, Ilmi Kärävän kokoelma

Lähteet:

Sodasta evakkoon, Rainar Hakulinen
Pellervo nro 23 (sivut 918-922) Osuustoimintamiehen matkakuvia takaisin vallasta Karjalasta V. Martti Väinölä, 3.12.1941

JATKO SOTA

Kurkijoella suomalaiselämä herää

Kurkijoki oli valloitettu. Monen kaipuu kohdistui jo kotiin, mutta siviiliväestöä ei heti päästetty juuri vallatuille alueille.

Jo 20.7.1941 Kurkijoen kunnan hoitokunta oli Helsingin pitäjässä pitämässään kokouksessa tehnyt suunnitelmia asioiden hoitamisesta takaisinvaltauksen jälkeen. Kokouksen aikaan suomalaiset sotajoukot olivat juuri saapuneet Laatokan rannal-

le. Taistelut Kurkijoella alkoivat vasta 31.7.

15.8. Juho Tukia sai Pöytyälle tiedon, että hänet oli nimetty Kurkijoelle lähtevien joukkoon. Hänet nimitettiin kunnanpääliköksi. Hänen mukanaan Kurkijoelle lähtivät väestönsiirron johtaja Kaapro Huittinen, kansanhuollon johtaja Heikki Kiiski ja kunnan hoitokunnan edustaja Paavo Äikää.

Hyvin aikaisessa vai-

heessa jo 20.8. poliisijohtaja Urho Nikkari saapui Elisenvaaraan. Alkusyksyn aikana saatiin kuntoon kunnan hallinto- ja huoltorakenne.

Ensimmäiset lotat saapuivat 23.8. Samana päivänä vallattiin Hiitolan ja Kurkijoen rajan läheisyydessä sijainnut Kilpolan saari suomalaisille. Aluksi saapui 16 lottaa, myöhemmin joukkoon liittyi työvelvollisia ja lopulta yli 200

henkilöä siivosi Kurkijoen taloja asuttavaan kuntoon.

Viimeisenä vallattiin Rahmansaari 7.-9.9. Näin oli koko Kurkijoen alue suomalaisilla.

Martti Väinölä kirjoittaa Pellervo-lehdessä saapumisestaan Laatokan alueen takaisinvalloittuihin kuntiin. Hänen kirjoituksistaan ei selviä, milloin hän saapui Kurkijoelle, oletettavasti alkusyksystä, tosin kirjoitus

on julkaistu vasta joulukuun Pellervossa.

”Tulenpa sitten kuulua Kurkijoen pitäjään ja mieli palaa odotuksen jännityksestä? Ovatko vihollisemme sen pahoin hävittäneet? Ennakolta jo kuulin kerrotavan, että Elisenvaara on maan tasalla, mutta miten on säilynyt kirkonkylä, Loppoittouluineen ja kirkkoineen, onko sekin poltettu?”

Polkiessaan Lahdenpohjasta Huhtervun kautta Kurkijoen kirkonkylää kohti, toimittaja ei havainnoi suurempia tuhoja, vain joitakin poltettuja taloja. Kirkonkylällä hän tapaa kunnan esikunnan jäsenistöä mm. Piilisen, Rahialan ja Kiiskin sekä Osuuskaupan myymälänhoitajan Poutasen ja postinjakaja Veijalaisen. Siviiliväkeäkin oli jo saapunut ja lisää saapui koko ajan. Elokuun lopussa Kurkijoella oli 132 henkilöä ja syyskuun loppuun mennessä 514 henkilöä.

”Pitäjän nykyiset johtomiehet kertoivat, että rakennuksista on noin 30 % tuhoutunut, kylistä Elisenvaara ja Mikrilä pahiten.

Pelloista oli kuluneena kesänä heinällä 3,842 ha, syysviljalla 262 ha, kauralla ja ohralla 1,070 ha ja perunalla sekä juurikaskasveilla 294 ha. Myöskin oli aurin-gonkukkaa huomattavat alat.” Hänen kirjoituksensa mukaan Kurkijoen koulutilalta satoa ei voi korjata ollenkaan huonoista viljelymenetelmistä johtuen.

Kulttuuritalona ja elokuvateatterina toiminut Kurkijoen kirkko sisältä valloituksen jälkeen. ”Niinpä on kirkkoa käytetty elokuvateatterina ja vieläkin on urkulehterillä tiilistä muurattu konekoppi paikoillaan ja sisällä kaksi elokuvakoneen jalustaa.”, Väinölä kirjoittaa.

”Kulttuuripuisto” kirkkomaalla 11.8.41.

Vapaussodan sankaripatsas on korvattu Leninin kipsipatsaalla, joka kuitenkin on jäänyt keskeneräiseksi. ”Hautausmaalla oli sankaripatsas siirretty paikoiltaan ja makasi syrjässä hautausmaan aidan vieressä.”, Väinölä havainnoi.

Kirkon seinustalle on rakenteilla tanssilava.

Kirkonkylän talot ovat säilyneet suhteellisen ehjinä. Vasemmalla seurakuntatalo, Keski-Karjalan Osuusliike ja pankin talo. Oikealla Osuuskauppa ja Niemisen kahvila. Taustalla Palorannan kaksi taloa ja kunnanlääkärin talon pääty.

160 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN...

AUTONOMISTAJAT

Olemme saaneet kaikki tarpeelliset mittarit ”S A A S T O S A A T O A” varten, joten voimme nyt suorittaa autonne ”trimmauksen” ajanmukaisilla laitteilla.

Saimme myöskin mittarit sytytystulpan, puolan, kondensaattorin ja bensinipumpun tarkistusta varten. Lähiainkoina tulee vielä lisää uudenaikaisessa autonhuollossa tarvittavia mittareita ja laitteita, joten voimme palvella asiakkaittamme täysin nykyajan vaatimuksia vastaavalla tavalla.

LOIMAAN AUTOKORJAAMO OY. Puhelin Loimaa 34.

Kahvin jakelu

on taas parhaillaan. Tehdessänne muita ostoksianne, ostatte myöskin kahvin meiltä, aina uusiintuvasta, monipuolisesta varastostamme saatte juuri teidän makunne mukaisen kahvin. Myöskin vahakankaita, leninkikankaita, kumi-saappaita ja teriä, housuja ja paitoja, sekä paljon muuta mukavaa, ostatte edullisesti meiltä.

MARTTI KOHO. Loimaa, Vesikoski. Puhelin Loimaa 429.

Kurkijokelainen N:o 32 – 1951, lauantaina elokuun 25. päivänä.

Errään Joutonoomin kuviteltu luppopäivä

Oottaks työ millo kuulleet tälläsen nimityksen meil eläkeläisil? Mie kuulin sen yksil kurssiloil. Se onki ihan passel nimitys ja pittääh meilki olla joku tittel ja arvonim.

Tälläsen kuvittelen errään päivän olevan.

Aamul säkys ku saap vähä silmii ravollee, tuumii, jot kumpasen jalan pistää ensittä lattiil, jottei vaa nouse vääräl jalal. Mistähä tuokii väärä jalka on tult ja kuka sen tietää jot kumpane se on oikii. Siinäki ois taas viisail tutkimisen paikka. No, hiljaksee nousoo ylös ja köpittellöö keittiöö. Koh-viiha sitä pittää saaha ensimmäiseks, poropannu liital tahi pulputin toimimaa, se on tietyst jouvukkeeks illal

pantu latinkii.

Siin kohvii juuves ja leipää mutustais onki hyvä lukki päivän leht. Tunt hurahtaa vällei siin hommas. Kopseltii yhtä ja toista. No, puotiha sitä pittää männä muonaa hakemaa, siinhä se jo alkaa nälkä kurnii mahas. Senku ruuvan laitto. Syötty nii rupijaa kehoittammaa, pitänöö männä vähä pötköllee, iha vaa vähäks aikaa.

Kahoha, toista tuntii tais männä, vaa häikkö hänest, oha tätä aikaa ja Muolaast saap kuuluu lissää jos muuvalt loppuu. Iha niiku käis kohvihammasta pakottammaa oikei armottomast, jot kiehumaa vaa.

Puhelinki pirajaa, ystävät soittaat. Täl Joutonoomil on paljo ystävii, valitettavast

kaikil ei oookkaa. Pihaparlamentti on kokkoutunt poh-timaa maaliman -ja muitaki asseita, jot sekkaa vaa. Siinhä se iltaki rupijaa tulemaa, pittää lähtii tuppaa. Töllötimest ei just mittää kuvalista tule, mut pittääh sitä kahtoo.

Ka, mitekäs se kello on jo noi paljo, tais tulla otettu nokost. Tää nyt ol tälläne kuvitelma, yllesähä Joutonoomi on hyvinki kiireine, on kaikelaisii reissuloita ja harrastuksii. Lapsenlapsiiki on kertynt ja hyö tarvihtoot mummoloita ja ukkoloita.

No, koha täs höpäjin tälläsi, voipha se joskus männä päivä tälleiki.

Anja

Kurkijokelaistaustainen

Noora Leskinen neuloi voittajasukat

Karjalan liiton naistoimikunta järjesti 1.11.2010 -28.2.2011 sukkiensuorituksen. Sukat kilpailuun lähetettiin kunkin alueen karjalaisseurojen piiriin kautta. Osallistujan ei tarvinnut olla piiriin jäsen. Näin saatiin sukkiä ympäri Suomen. Sarjoja oli neljä.

Naisten pitkän sukan sarjan voitti Noora Leskinen, jonka äidinisä Toivo Härkönen on kotoisin Kurkijoen Sorjosta.

Tässä kaikkien sarjojen voittajat. Vaikka kunniamainintoihinkin olisi ollut aihetta, niitä ei tänä vuonna jaettu.

Sarja ”Miesten sukka”

1. Anne Raunisto, Etelä-Häme
2. Marjatta Sihvonen, Keski-Suomi
3. Riikka-Leena Tapala, Tampere

Sarja ”Naisten pitkä sukka”

1. Noora Leskinen, Uusimaa
2. Pirkko Nurmi, Tampere
3. Leena Kokko, Mikkeli

Sarja ”Naisten lyhyt sukka”

1. Salme Rojo, Kuopio
2. Anja Sulku, Kuusankoski
3. Merja Inkinen, Satakunta

Sarja ”Lapsen sukka”

1. Maija-Liisa Jokisalo, Tampere
2. Ilmi Pesonen, Helsinki
3. Ritva Rastas, Loimaa

Teksti: Niina Lehmusjärvi

Näillä kauniilla pitkävarteisilla villasukilla Noora Leskinen sai ensimmäisen palkinnon. Kuva: Päivi Leskinen

Arpojen ostossa Saimi Varjonen ja Eveliina Äyväri Vampulasta. Arpaonni suosi ja kirja lähti mukaan. Eveliina on ollut juhlilla aikaisemminkin, tänään hän tuli yhdessä Saimi-mummonsansa kanssa.

Jatkoa sivulta 1

jia, jotka uhrasivat henkensä maamme itsenäisyyden vuoksi.

Musiikillisessa päiväjuhlassa esiintyivät nuori 14-vuotias lahjakas viulisti Ossian Helmi, Karjalakuoro, Korsulaulajat ja lottalauluja laulanut Tuija Saura. Juhlassa palkittiin Lottakirjoituskilpailun kirjoitukset.

Kurkijoen Alhossa syntynyt ja siellä lapsuutensa viettänyt MTT Lauri Pölkki totesi tervehdyssanoissaan kurkijokelaisuuden ja yhtenäisyytemme ylläpitämisen elävän edelleen varsin voimallista aikaa. Hän tunsu huolta juhlaaen määrän vähenemisestä ja ehdotti toimintatapojen muuttamista, jotta nuorempaa polvea saadaan mukaan. Toimintatapoina hän mainitsi mm. sukututkimuksen. Hiitola-Kurkijoki sukututkimuspiirin toiminta on laajentunut, mukaan tulijoita on ollut ajoittain niin, että tilat ovat käyneet ahtaiksi, hän totesi ja toivoi toiminnan laajentuvan myös Turun ja saviseudun alueelle. Pölkki innosti myös kyläkirjojen tekemiseen.

Samaa sukua, eri heimoa

Yllämainituin sanoin oli puheensa otsikoinut juhlapuhuja Ulla Huittinen, salolainen maatalousyrittäjä ja kunnallispoliitikko. Hänet voisi tituleerata myös kurkijokelaisten miniäksi, hänen miehensä isoisä oli kaikille kurkijokelaisille tuttu Kaapo Huittinen.

Ulla Huittinen pohti puheessaan, miten avioliiton kautta sukuun tulleet kokevat karjalaisuuden. Hänen omat sukujuurensa ovat hämäläisessä Tammelassa, jossa suvun peltoja on viljelty 1500-luvulta lähtien. Ero evakkokarjalaisten matkoihin ja muistoihin tuntuu suurelta. – Tarinat suvun vaiheista ja historiasta ovat kuin jännittävistä romaanista, mutta kuitenkin oikeaa elettyä elämää. Koen olevani etuoikeutettu, että olen saanut kuulla tapahtumista suoraan heiltä, jotka nuo ajat ovat kokeneet, Huittinen kertoo. Hänelle tärkeitä muistojen siirtämisessä ovat olleet matkat Laatokan Karjalaan, siellä on käyty kolmen sukupolven voimin.

Juhlapuhuja piti tulevaisuuden haasteena toiminnan muovaamista nuoria koskettavaksi, mutta totesi, että käytännöllistä piirakan tekoa vaikeampaa on siirtää tietoisuutta suvun vanhasta kotiseudusta ja omien juurien tajuamisesta seuraaville sukupolville.

– On tunnettava historiaa ja menneisyyttä, jotta voi ymmärtää nykyisyyttä, Huittinen kiteytti suku- ja pitäjäsurojen painopisteiksi.

Laura Kilpiö ja Armi Haatanen hiljensivät runoillaan ja musiikillaan juhlaheijon. Vain käsilaukujen avausnapsahdukset kuuluivat, kun niistä kaivettiin nenäliinoja esille ja niihin vaimennettiin nyyhkäykset. Ehyt tarina evakkoon lähdöstä, niihin liittyvistä tunteista ja uudesta alusta koskettivat kuulijoita

syvältä.

Kaupungintervehdyksen juhlaan toi kaupunginjohdaja Jari Rantala. Juhlan juontanut Raija Hjelm kutsuttiin virallisesti esille ja Lauri Laukkanen ja Helena Sulavuori ojensivat hänelle kukkakimpun ja lahjakortin ja kiittivät Kurkijokelaisen hyväksi tehdystä työstä hänen jäätyään eläkkeelle vuoden vaihteessa.

Loppukitoksissaan Kalakurkien puuhanainen Saini Repo lausui tuntemattoman tekijän runon:

*Kotiseutu, kaunis karjala.
Kurkijoki siellä
synnyinpaikkana.
Sinne kaipa, sinne ikävöin.
Sinne aatos kulkee päivin
ja öin.*

*Kotijärven laine liplattaa,
muistoissa se sulosoinnun
saa.*

*Tuulen vire, kaislan
huojunta,
sitä kaunist ei koskaan
unohda.*

*Miksi sinne koskaan
synnyinkään
kun ei siellä ollut elämää.
Muistoissa vain sinne päästä
voi,
vaikka kaipuu sydämessä soi.*

*Taivaan isä, siunaa
Karjalaa.
Siunaa täällä Karjalaista
kulkijaa.
Avaa portit, että päästä saa
edes katsomaan muistojen
Karjalaa.*

Helena Sulavuori

Lottakirjoituskilpailu tuotti hyviä kirjoituksia

Viime vuoden joulukuussa julistettuun Lottakirjoituskilpailuun tuli yllättävän vähän kirjoituksia, vain 5 kpl. Kirjoitusten laatu oli kuitenkin hyvä ja kaikki osallistujat palkittiin.

Sysäyksen kirjoitukseen järjestämiseen antoi edesmennt Aune Niskanen. Hän toivoi, että hänen muistokukkarahansa ohjattaisiin Kurkijoki-Säätiölle, joka käyttäisi kertyneet varat lottaperinteen keräämiseen ja ylläpitämiseen.

Palkintojen jaon yhteydessä Aune Niskanen tytär Riitta Niskanen muisteli äitinsä elämää ja miten lottien asian pitäminen esillä tuli hänelle yhä tärkeämmäksi vuosien kertyessä. Äiti oli todellinen lottia.

Kilpailutyöt pyydettiin palauttamaan toukokuun loppuun mennessä. Raati, johon kuuluivat opetusneuvos Osmo Kuosa, kirjailija Leena Virtanen ja päätoimittaja Helena Sulavuori arvioi kirjoitukset.

Pikkulotat kirjoittivat voittoon

Voittajaksi kirjoituskilpailusarjassa valittiin lahtelaisen Annikki Söderhomin kirjoittama Pikkulotan elämänekerta. Teksti on helpopolukuista ja nasevaa, jota elävöittävät yksittäiset pikku tarinat ja laulu- ja runositaatit. Kirjoitus on hyvin henkilökohtainen, Elisen vaaran pommitus ja siihen liittyvät tapahtumat nousevat voimakkaasti esille.

Toisen sijan jakoivat helsinkiläiset Taru Lähteenmäki ja Pirjo Urpola. Kumpikin kirjoitti oman äitinsä lottakokemuksista. Raati totesi, että Lähteen-

mäen kirjoitus on hyvä esimerkki perinnetiedon siirrosta. Kirjoitus koostuu sukhistoriasta ja äidin haastattelusta. Urpola käsittelee lääkintälottana toimineen äitinsä kokemuksia, kirjoituksessa nousee esille perehtyneisyys lottahistoriaan.

Kuvakertomussarjaan varsinaisia kuvakertomuksia ei tullut. Tuli kuvitettuja kirjoituksia, jotka raati kat-

soi kuuluvan tähän sarjaan.

Parhaaksi palkittiin koskettava ja mukaansatempaava pikkulotan traaginen elämäntarina, jonka on kirjoittanut **Sylvi Sainio** Tuusulasta. Kirjoitus on re-

”Minut, kuin joen, raakalaismainen aikakausi suisti suunnastaan, elämäni otettiin pois ja muutettiin. Toiseen uomaan, ohi toisen virtaamaan, ja en omia rantojani tule tuntemaan.” Laura Kilpiö lausui koskettavasti mm. Anna Ahmatovin runoja.

Wilmojen urhot vauhdikkaina hyppimässä ”wilmojensa” yli.

Aslak Sarre esittelee kirkon piirustuksia Eino Vepsälle. Esitelmänsä lopuksi Aslak Sarre lahjoitti piirustusten kopiot Kurkijoki-museolle, lahjoituksen otti vastaan kotiseutuneuvos Vepsä.

Kilpailussa palkitut oik. Inkeri Lahti, Pirjo Urpola, Annikkia Söderholm ja Sylvi Saino, Taru Lähteenmäki ei päässyt palkintojen jakoon mukaan. Palkinnot jakoivat vas. Osmo Kuosa, Riitta Niskanen ja kuvasta puuttuva Helena Sulavuori.

hellisyydessään ja arkipäiväisyydessään vaikuttava, jonka kuvituksena on ehyt valokuvakertomus.

Toiseksi tuli **Inkeri Lahti** Riihimäeltä. Sujuvasti ja elävästi – osin murteella – kirjoitettu pikkulotan jännittävä junamatka on ehyt kertomus yhden päivän tapahtumista.

Kaikki kirjoitukset julkaistaan syksyn lehdissä.

Helena Sulavuori

Tuija Saura säestäjänä Sari Jokela esitti lottapuku päällä Lot-talauluja sunnuntain päiväjuhlassa.

Vuoden Kurkea onnittelemassa Maija Inki 2. vas ja Aarne Heinonen oik.

Arvi Heinosesta Vuoden Kurki

Arvi Heinonen nimitettiin Muistojen iltamissa Vuoden Kurjeksi. Merkiksi kurkijokelaisesta arvonnasta hän sai kunniakirjan, muistikirjan ja kurjensulkakynän. Luovuttajina toimivat säätiön valtuuskunnan puheenjohtaja Anna-Maija Nurminen-Lempinen ja hallituksen puheenjohtaja Lauri Laukkanen.

Vuoden Kurki arvonimi voidaan myöntää henkilölle, joka uusilla asuinsijoilla on erityisen aktiivisesti pitänyt esillä kurkijokelaisuutta ja toiminut monin eri tavoin

Juuri palkittu Vuoden Kurki Arvi Heinonen astelemassa takaisin paikalleen.

kurkijokelaisen kulttuuri-perinnön hyväksi.

Onnittelupuheessaan Lauri Laukkanen totesi Arvi Heinosen toimineen kolmella tasolla. Heinonen toimi säätiön valtuuskunnassa liki 30 vuotta, josta puheenjohtaja 10 vuotta, Kurkijokelaisen päätoimittajana Heinonen oli pari vuotta 1990-luvulla ja sen jälkeen aktiivisena kirjoittajana. Viime vuosina hän on tullut tunnetuksi Kurkijoen piiskan tekijänä ja tekemisen opettajana, viimeksi Pitäjähallilla vuosi sitten.

Luovutustilaisuudessa Arvi Heinonen totesi kerankin olevansa sanaton, niin yllätyksenä nimitys tuli.

HS

Revoille sukuvaakuna

Reposukuisten seura hyväksyi lauantaina Loimaalla pidetyssä sukukokouksessa yksimielisesti itselleen sukuvaakunan. Sukutunnuksen kuvio on "Ketunhantä ärrä".

Edellisessä sukukokouksessa Valamossa Heinävedellä julistettiin kilpailu, jossa pyydettiin ehdotuksia sukuvaakunan aiheeksi. Kaksi henkilöä toisistaan tietämättä ehdotti nyt hyväksyttyä aiheetta. Toinen ehdotus tuli kerimäkeläiseltä Raija Liukkoselta ja toinen helsinkiläiseltä arkkitehti Eino "Epe" Kerviseltä. Hän on myös laatinut luonnokset vaakunasta ja sen eri käyttömuodoista.

Repo-sukuisiin kuuluvat kaikki Repo-alkuiset sukunimet; Repo, Reponen; Repola, Repolainen ja Repolahti

Kokous hyväksyi yhdistyksen sääntöihin kolme muutosta. Jäsenyyttä koskevaan kohtaan tuli pieni lisäys, varapuheenjohtajan valinta siirtyi sukukokoukselta sukuneuvostolle ja ti-

Repo-sukuisten seura ry:n vaakuna

lintarkastaja nimike muuttuu toiminnantarkastajaksi.

Repo-sukuisten seuran puheenjohtajaksi valittiin edelleen seuraavaksi kahdeksi vuodeksi Esko Repo Punkaharjulta (Parikkala). Puheenjohtajan lisäksi sukuneuvostoon valittiin (suluissa sukuhaara) Mauri Repo Suonenjoki (Liperi), Aku Ahjolinna Helsinki (Soanlahti), Pekka U. Repo Heinola (Parikkala), Seppo Repo Iisalmi (Iisalmi), Asko Repo Trollhättan Ruotsi (Ii-

salmi), Raimo Repo Nokia (Suistamo), Aarno Reponen Puumala (Puumala), Marja Ryhänen Iisalmi (Iisalmi) Leena Repo Mäntsälä (Sakola) ja Arja Lindholm Helsinki (Viipuri). Sukuseuran kunniajäsenen on rovasti Pertti Repo Pieksämäeltä.

Alkavan toimintakauden toimintasuunnitelmassa merkittävin asia on ensimmäisen sukukirjan aikaan saaminen. Kirja tehdään Iisalmen sukuhaarasta. Repoja on niin paljon, että yhteen kirjaan emme mahtuisi. Retki Venäjän Karjalaan

Repo-sukuisten seuran sukukokous oli 13.8. Loimaan lukiolla Kurkijoki-juhlien yhteydessä. Taustalla näkyy kolme erilaista Repojen sukupuuta.

Laatokan pohjoispuolelle on tarkoitus järjestää kesällä 2012 ennen juhannusta. Käyntikohteisiin kuuluu mm. Repola.

Seuraava, vuonna 2013 pidettävä sukukokous päätettiin järjestää Puumalassa heinä-elokuun vaihteessa. Kokousta valmistelevaan valittiin Aarno Reponen Puumalasta ja Esa Repo Keravalta.

Sukuneuvosto valitsi heti sukukokouksen jälkeen pi-

detyssä kokouksessa varapuheenjohtajaksi edelleen Mauri Revon Suonenjoelta, sihteeriksi Aleksanteri Revon Kotkasta ja rahastonhoitajaksi Esa Revon Keravalta.

Sukuseurasta ja sen toiminnasta saa tietoa kotisivulta www.reposukuisten-seura.net

Esko Repo

Muisto Elisenvaaran pommituksesta

Eversti Armas Kempin joukkoineen hävisi taistelun Viipurista 20.6.1944. Tämä menetys oli niin katkera, ettei samana päivänä tapahtunutta Elisenvaaran järkyttävää pommitusta voitu kansan mielialojen vuoksi lainkaan kertoa julkisuudessa, joten pommitus suurine ihmisuhreineen salattiin.

Olin pommituksen alkaessa veljeni Yrjön kanssa serkkumme Eino Vepsän luona vajaan puolen kilometrin päässä ukkini Yrjö Riikosen talosta, jossa olimme perinteisesti kesää viettämässä.

Ensimmäisessä pommituskonelautassa oli ehkä noin 30 konetta. Ne saivat häiri-

öttä lähestyä Elisenvaaraa, koska käytännössä kaikki hävittäjäme taistelivat Kannaksella ja Viipurissa. Hyökkäys oli sitä paitsi täydellinen yllätys, josta meillä ei ollut mitään tiedustelutietoa.

Lähdin siitä Einon kotipihalta menemään ukkini luo, Yrjön jäädessä seuraamaan pommituksen alkua Einon kotipihalle.

Matkalla toinen pommituskonelautta lähestyi moottorit jyrysten verrattain matalalla ja kuulin luotien jytäkhtelyä maahan lähistöllä. Heittäydin tienvarren ojaan, josta nousin vasta lautan mentyä. Ilmeisesti jonkin koneen kkanpuja oli yrittänyt ottaa minut hengiltä.

Kolmas lautta tuli ehdittyäni ukkini pihaan. Pommitusten jytke Elisenvaarasta kantautui ukilleni Haapa-vaaraan melko vaimeana, olihan välimatkaa noin 8 kilometriä.

Illalla äitini, minun ja Yrjö- ja Martti-veljeni oli määrä lähteä junalla kotiin Matkaselkään. Yrjö-ukkini vei meidät hevoskyydillä Elisenvaaran tuhotulle asemalle ja tuhoutuneelle ratapihalle. Vainajat oli jo kuljetettu pois. Fyysisen tuhon lisäksi ratapihalla makasi pari kuollutta hevosta. Ilta-juna ei päässyt Elisenvaaran asemalle, vaan oli kuljettava 6 kilometrin matka Akkaharjun seisakkeelle. Todennäköisesti tieyhteys-

kin oli niin tuhoutunut, ettei ukkimme voinut kyydittää meitä Akkaharjuun.

Äitini päätti, että kävellemme sinne rataa pitkin. Vartiosotilas koetti maataistelukoneiden vaaran vuoksi estellä ja neuvoi kulkemaan metsän kautta.

Tunnetusti temperamentinen äitini torjui ponnekaasti esityksen, sanoen ettei kolmen lapsen kanssa tällainen metsäretkeily ole mitenkään mahdollista. Nuorin veljeni Martti oli tuolloin 4 vuotta vanha ja Yrjökin vain kuuden ikäinen. Muistan meidän kävelleen ratapölkkyä pitkin ja äitini kantoi Marttia suuren osan matkasta.

Perille päästiin ilman vaaroja ja iltamyöhällä isä oli vastassa Matkaselän asemalla. Hän ei vielä tiennyt Elisenvaaran tragediasta mitään.

*Paavo S. Vepsä
Espoo*

160 VUOTTA SITTEN...

Kymmenen vuotta

Näinä päivinä tulee kulu-neeksi kymmenen vuotta siitä kun venäläiset joukot saatiin työnnettyksi pois Kurkijoen maastosta....

.... haluamme lukijaimme

mustiin palauttaa sen suuren ilon ja vaikka sittemmin lyhyeksi osoittautuneen onnen hetket, mitä karjalan takaisinvalloitus aiheutti koko kansamme, mutta erikoisesti

karjalaisten heimon mielissä.

Palvelimme noina riemun päivinä eräässä rintamantakaisessa yksikössä, ja näimme eräänä aamuna uutisten jälkeen miten vanha karjalais-vaimo laskeutui polvilleen ahtaan asuntonsa lattialle ja hoki: "Jumalani, onko tämä totta?" Oikaisetko verisen vääräyden? Annatko meille Karjalan?"

Seuratessamme tapahtumaa olimme sydänjuuri-

amme myöten järkkynyt. Ja kumminkin tiesimme, että näin tapahtui noina kunniakaina päivinä lukemattomissa karjalais-asunnoissa kautta Suomen. Ja varmasti myös moni kiitosrukous kohosi muidenkin kansalaistemme kodeissa ylös korkeuksiin.

Kaikki siitäkkin huolimatta, että tuhansiin koteihin noina päivinä tuotiin sana raskaista uhreista, joita takaisinvalloitus oli vaatinut.

Tehtiinkö noina viikkoina tahi vuosina joitakin poliittisia, tahi muita virheitä, jotka jäljestäpäin kostivat itsensä, emme pysty sanomaan – tuskin kukaan.

Mutta sen voimme vakuuttaa, että pyhän yksimielisyyden ja sisäisen kasvun päiviä ne olivat kansallemme, ja olemme siitä varma, että jokainen isänmaataan rakastava suomalainen ei häpeä muistaessaan tuota ta-

pahtumien sarjaa kymmenen vuotta takaisin.

Sotaa me emme ihanno. Niin ei tee kukaan oikein ajatteleva suomalainen, mutta sittenkin joudumme karjalaisen heimon jäseninä varmasti joskus kysymään itseltämme – onko osamme ollut oikeuden summa, ja missä on oikeus?

*Kurkijokelainen
N:o 30, lauantaina elokuun
11. päivänä.*

Vilskettä Alhon kyläkirjaprojektin info-pisteessä pitäjäjuhlissa

Kiinnostus Alho kirjaan tuntuu jatkuvasti kasvaneen.

- Saimme käyttöömme lisää valokuvia ja asiakirjoja, myös tarkistuksia ja lisäyksiä tuli, kertoo Lauri Pölkki, yksi kyläkirjaprojektin vetäjistä.

Hän menee syyskuussa haastattelemaan Anni ja Maija Ojalaista ja kertoilee koulumuistojaan

- Maijan kanssa aloitim-

me koulun käynnin Alhossa. Sain alkuun istua luokassa takana, mutta sitten minut siirrettiin eturivin pulpettiin Maijan viereen. Muistan, ettei se oikein ollut minun mieleen.

Alhoa koskevien artikkeleiden ja uutisten luku on vielä kesken. Puolet Kurkijokelaisen vanhoista numeroista on läpikäymättä. Yhteydenotot, Alho-kuvien

metsästys mm. Pellervolehden arkistosta, tietojen keruu sieltä täältä ja henkilötietoja koskevat tietoturvatarkistukset saattavat viedä sen verran aikaa, että käsikirjoituksen valmistuminen painatuspäätöksiä varten vuoden loppuun mennessä näyttää hieman uhatulta.

Jorma Kaartinen ja Lauri Pölkki tarkistelevat Kaartisen suvun ja tilan tietoja. Takana vas. alholainen Maija Petrimäki (o.s. Ojalainen) keskustelussa Sorjotaustaisen Vilho Grenforssin kanssa (Vilhon isän Kaarlo Grenforssin äiti oli Amanda Maria Abrahamintytär Pölkki). Pöydän päässä Terttu ja Aaro Kojo tarkastelevat Alho-kirjan luonnosversiota nro: 23.

Ahti Kurri vastaanottaa asiakirjoja ja lisätietoja Pertti Veikkolaiselta. Pertin äiti oli ahkera muistelusten ja artikkeleiden kirjoittaja "Latumäen Aino" Aino Veikkolainen Alhossa. Takana Kari Rahiala toimittaa taustatietoja Kurkijoen postin kulusta Lauri Pölkkille, joka vie tarkistukset Alhon aviisien ja kirjeiden jakelutapoihin.

Vieressä sijainneessa sukututkimuspisteessä oli myös jatkuvaa kuhinaa Veikko Revon ja hänen sukutietokantansa ympärillä. Tässä hieman rauhallisempi sukutietojen tutkiskelututkio.

Tukkipuun kokoinen mänty kasvaa isän kotitalon kivijalan sisällä. Kivijalkaa tutkimassa Marita Yli-Tuomola.

peltoaukeama ja sen laidassa hieman korkeampaa maastoa ja puita. Pitkien horsmien ja muun kasvuston läpi kahlasimme eteenpäin ja päätelimme olevamme entisessä pihapiirissä. Löytyi asuinrakennuksen kivijalka. Suuri mänty kasvoi kivijalan sisäpuolella. Kameramme räpsyivät taa-jaan tahtiin, kun halusimme saada valokuvia muistoksi vierailustamme isämme kodin raunioilla. Otimme mukaamme villiintyneen ruusun alun, jonka toivomme juurtuvan kotipihallemme.

Seistessämme umpeutuneella, mutta ennen varmasti kauniilla pihalla, mielemme täytti outo tunne. Täällä on isämme ja hänen vanhempansa ja sisaruk-sensa asuneet ja tämän he ovat tunteneet kodikseen ja sitten joutuneet pakolla lähtemään. Nyt meillä on mahdollisuus seistä samalla pihalla lähes 70 vuoden jälkeen.

Tämä oli ensimmäinen käyntimme, Aika näyttää, jääkö se myös viimeisimäksi? Sydämessä tuntui tosi pahalta, kun ajatteli niiden ihmisten kohtaloa, jotka ovat sieltä joutuneet lähtemään evakkoon ja jättämään kaiken rajan taakse.

Seuraavaksi etsittiin Julun Pentin kotipihaa. Se löytyi pitkän etsimisen jälkeen. Ympäristö oli muuttunut, puut kasvaneet, tiet ja polut

metsittyneet.

Poikkesimme katsomassa paikallisia hautausmaita. Outoja olivat suomalaisten katsottavaksi, täynnä rautahäkkeitä vieri vieressä, suuria, tekokukkasista tehtyjä seppeleitä, vainajan kuva hautakivessä ja ruokaa ja

Poikkesimme katsomassa paikallisia hautausmaita. Outoja olivat suomalaisten katsottavaksi,

juomaa pienellä pöydällä sekä vainajalle että viejälle itselleen. Tapa tuntuu varsin oudolta meikäläisen mielestä.

Illansuussa lähdimme tutustumaan Kurkijoen keskusta. Vanhaa, ennen sotia rakennettua rakennuskantaa oli runsaasti jäljellä. Se oli hyvä se, tulimme näkemään alkuperäistä Kurkijokea, tosin pahasti ränsistyneenä.

Voin sieluni silmillä kuvitella kuinka kaunista Karjalassa on ollut. Kumpuilevat pellot ovat kasvaneet viljaa, karja laiduntanut pelloilla alkukesästä käki kukkunut ja luonto kukoistanut vehreänä.

Olemme kiitollisia siitä, että pääsimme käymään Karjalassa. Kiitoksemme kaikille mukana olleille seurasta ja varsinkin Pentille, Arville ja Erkille opastuksesta. Johanssonin työtö Pirjo ja Marita.

Matkan kokemuksen merkitsi muistiin:

Marita Yli-Tuomola.

Matka menneisyyteen

Kuin aikamatka menneisyyteen oli ensimmäinen matkamme Kurkijoen Räihävaaraan. Jo kauan oli suuri haaveemme ollut päästä käymään isämme syntymäseudulla. Tämä toteutui tänä kesänä, juhannuksen jälkeen.

Tästä me voimme kiittää Aune Julkua, joka otti yhteyttä ja kysyi, olemmeko halukkaita matkalle, joka

suuntautuu Kurkijoelle ja mm. Räihävaaraan? Mietimme hetken sisareni Pirjon kanssa ja päätimme lähteä. Mukaan lähtivät Pentti Julku ja Arvi Heinonen jotka tiesivät isämme kotipaikan sijainnin.

Ennen lähtöä mietimme, millaista siellä mahtaa olla? Ainoat tietomme olivat isämme kertomukset kotikylästä ja ajasta siellä.

Olimme tietysti kuulleet kotiseudullaan käyneiden matkakertomuksia.

Helteisen kuumana kesäkuun päivänä lämpömittari näytti lähes 30 lämpöastetta ja bussimatka Kurkijoelle

Täällä on isämme ja hänen vanhempansa ja sisaruk-sensa asuneet ja tämän he ovat tunteneet kodikseen

kesti noin 13 tuntia. Perillä meitä odotti Mihailin hotelli, jonne majoituimme. Aamulla lähdimme linja-autolla kiertomatkalta kohti Elisenvaaraa, Mikrilää ja Räihävaaraa. Tiet olivat heikkokuntoisia, niin kuin olimme kuulleet Venäjällä olevan.

Muistan, että isä oli sanonut Elisenvaaran olleen vilkkaan kauppapaikan, varmaankin hyvien rautatieyhteyksien ansiosta. Nykyisen Elisenvaaran elämä näytti vilkkaammalta kuin Kurkijoen kirkonkylän. Vanhoja, tosin ränsistyneitä rakennuksia oli kummassakin kylässä.

Elisenvaaraasta matka jatkui Mikrilän kautta kohti Räihävaaraa. Huomasin, että tien varrella oli pelloille levinnyt paljon myrkyllistä

jättiputkea. Se tavoitteli jo Räihävaaran pelloja ja tien varsia. Ellei sitä pian ryhdytä hävittämään, se valloittaa vuosien mittaan kaikki pellot.

Jännitys mielessä alkoi nousta kun Pentti Julku selosti talojen paikkoja. Niiden nimet alkoivat olla tuttuja isän muisteloista. Saavuimme Johanssonin tilan kohdalle, bussi pysähtyi ja lähdimme etsimään kotimme raunioita. Näkyi

Kylän raitilla Lopotissa Pirjo Johansson, oikealla maatalousoppilaitoksen kivinavetta, josta suunnitellaan nuorisokeskusta.

Mihailin hotellin kuistilla kokemuksia vaihtamassa vas. Airi Heinonen, Pirjo Johansson, Marita Yli-Tuomola ja Aune Julku.

Piiraspulikka löytyi!

Kun menin pitäjäjuhlien jälkeen Kurkijokimuseolle minua odotti iloinen yllätys. Odottamassa oli pino lahjoituksia. Ja kuinka ollakaan, heti päällimmäisenä oli kurkijokelainen piiraspulikka, jonka olivat lahjoittaneet Airi ja Arvi Heinonen.

Heinosten antamien tietojen mukaan pulikan on tehnyt Lepousmäellä vuonna 1882 syntynyt Paavo Kärhä pian vuonna 1905 olleiden häidensä jälkeen. Pulikan sai hänen nuorikkonsa Anni (os. Kylliäinen).

Annin jälkeen piiraita ovat tällä pulikalla ajelleet sekä Paavon ja Annin tytär Katri sekä Katrin miniä Airi Heinonen.

Suuret kiitokset Heinosille sekä piiraspulikasta että näistä mielenkiintoisista tiedoista.

Hauskaa syksyn alkua ja maistuvaa omenasatoa kaikille!

Terveisin

Niina Lehmusjärvi
Perinne eläväksi -hankkeen projektipäällikkö

Kauniit kulumat piiraspulikan pinnassa kertovat tarinaa tuhansista ja taas tuhansista karjalampiin kuorista, jotka tällä pulikalla on ajeltu. Menneisyyden käsiin kosketus on läsnä. Kuva: Niina Lehmusjärvi

Vanhoja kuvia

Kuvat Lauri Pösön kotiarkistosta. Lisätiedot kuviin toimitukseen.

Hilja Kiiski (seisomassa vas.), Helmi Lankinen (os. Bragge), 1. vas istumassa), Elsa Kontulainen (os. Lankinen), Martta Rouhiainen (os. Lankinen), Laina Rouhiainen (seisomassa oikealla), Elsa Pösö (os. Lankinen) seisomassa. 2. oikealta), Anna Ronkainen seisomassa 3. rivi keskellä ruudullinen essu, Alina Lankinen (os. Toiviainen) seisomassa 3. rivi 3. vasemmalta, Maria Lankinen ylärivi vas., Heikki Lankinen ylärivi, Vilho Korhonen 2. oik. seisomassa, Viljo Lankinen 1. oik. seisomassa.

Jostakin Pohjiin kylän tapahtumasta. Vilho Korhonen istumassa 1. oik., kanttori Lankisen Helmi-äiti seisoo takarivissä mustahattuisen miehen vasemmalla puolella, Antti Lankinen (kanttorin isä) seisoo takana. Elsa Lankinen (ny. Pösö) seisoo Helmi Lankisen edessä. Martta Lankinen (nyk. Rouhiainen) seisoo vaaleahattuisen miehen oikealla puolella.

Juhlat Haapavaarassa, oletettavasti Järvisen paikalta. Mitkähän juhlat on menossa?

Kuvasta, jossa nuoret miehet makaavat etualalla on tunnistettavissa Elsa Lankinen 2. rivi 4. oik., Viljo Pösö 2. vas., Vilho Haapanen 1. oik. Martta Lankinen 2. rivi 2. oik.

Pohjiilaisia kurssilla, olisiko kurssi järjestetty Marttalassa ja kuva otettu Marttalan edessä?

Kurkijokimuseon esineluettelo

Numero	Esineen nimi	Esineen kuvaus	Materiaali	Väri	Käyttökä	Viimeisinäika	Ilmoistuskuv
1	korokkui	boordikortit suussa, pitkä hapsu	muusta		1990		
2	korokkui	boordikortit suussa, pitkä hapsu siki	muusta				
3	korokkui	pitkä hapsu, tavalla	muusta				
4	korokkui	boordikortit suussa, hapsu	muusta				
5	korokkui	pitkä hapsu	muusta				huonokulainen (huonokäpälä, kookko hapsu)
6	pyyhkiä	pitkä hapsu	sikki	muusta			
7	päähuvi		viikinkimä kangan	muusta			
8	päähuvi		sorveli	muusta			
9	päähuvi	levit päänne	sorveli	muusta			
10	korokkui		muusta				
11	korokkui		muusta				
12	korokkui		muusta				
13	korokkui		muusta				
14	korokkui		muusta				
15	korokkui		muusta				
16	korokkui		muusta				
17	korokkui		muusta				
18	korokkui		muusta				

Kurkijokimuseolla on vielä paljon tehtävää

Tapio Nikkari puuttui tärkeisiin asioihin lukijakirjeessään 12.8.2011. Tässä hieman lisätietoa häntä ja varmasti monia muitakin mietittäneistä asioista.

Aivan aluksi haluan kuitenkin sanoa olevani pahoillani, ettei Marjatta Auvinen saanut nähdä luovuttamiinsa esineitä. Se olisi ollut mahdollista, jos hän olisi ottanut etukäteen yhteyttä joko minuun tai museotoimikuntaan, jolloin hänen kaipaamansa esineet olisi voitu hakea esille varastosta valmiiksi häntä odottamaan.

Jatkossa kaikki te, jotka haluatte nähdä esineitä, jotka eivät ole näyttelyssä, ottakaa yhteyttä etukäteen museolle. Siten ei tule tehtyä turhaa reissua.

Koska kaikkia esineitä ei saada mahtumaan näyttelyyn, osaa on säilytettävä varastossa. Kurkijokimuseolla kaikilla esineillä on oma luettelonumero ja ne ovat omilla paikoilla varastossa. Oikeiden esineiden löytämiseksi on ensin etsittävä tietokannasta esineen tiedot ja numero. Vasta siten kaivattu esine löytyy.

Museon kesätyöntekijäpojoin ei ole lupaa käsitellä museoesineitä, siksi esineiden näkemiseksi on otettava yhteys museotoimikuntaan tai minuun.

Kuvat nettisivuille

Museon esineistöä on jo valokuvattu melko kattavasti. Uusimmat lahjoitukset ovat vielä kuvaamatta, mutta sekin on tarkoitus tehdä tämän syksyn aikana.

Samoin museon valokuvakokoelman digitointi ja luettelointi etenee hyvin. Lauri Viinikkala sai tietokantaan yli 1000 kuvaa lisää. Laatikoissa on digitointista odottamassa ainakin 1500 kuvaa. Yhteensä Kurkijokimuseolla on tuhansien kuvien kuvakokoelma.

Vanhon valokuvien samoin kuin esinekuvien laittaminen museon nettisivuille olisi tärkeää. Koska museon sivuja on tarkoitus uudistaa, sivuille laitetaan uusia kuvia sitten, kun niille saadaan toimiva ja helppokäyttöinen katselutoiminto.

Koska valokuvia on valtavasti, tiedostomassat ja PDF-luettelot ovat hankalia ja aikaa vieviä käyttää, siksi museon sivuille olisi hyvä saada kortistotyyppinen kuvienkatselu toiminto. Silloin kuvan ja sen tiedot saisi kerralla näkyviin ja hakukoneen etsimistä helpottamaan.

Ennen uusia nettisivuja on parasta, jos olette kiinnostuneet jostakin tietystä tai jotain tiettyä aihetta kä-

sittelevistä kuvasta, ottaa yhteyttä museolle.

Ruusuja ja ohdakkeita

Kurkijokimuseolla on tänä vuonna ollut hyvä onni saada tukea Museovirastolta, Euroopan Unionilta ja Loimaan kaupungilta. Ne eivät kuitenkaan myönnä varoja museon yleiseen ylläpitoon vaan ainoastaan tiukasti rajattuihin projekteihin.

Esimerkiksi museon aukiolo, siivous, pihan kunnostus, markkinointi ja opastus ovat edelleen museotoimikunnan vapaaehtoisten vastuulla. Heitä on kuitenkin työmäärään nähden vähän, joten museo tarvitsisikin kipeästi lisää tukijoukkoja ja avustajia, jotta arvokkaat ja rakkaat esineet saisivat arvoisensa ympäristön.

Työtä olisi tarjolla ainakin puutarhurille, markkinnoijalle, nikkarille, ompelijalle ja leikkijälle. Vauvasta vaariin kaikki ovat tervetulleita. Laitettaisiin joukolla museon ruusut kukoistamaan ja annettaisiin ohdakkeille kyytiä.

Terveisin

Niina Lehmusjärvi

Perinne eläväksi –hankkeen projektipäällikkö

Kuva 50 v. takaa

Tyylikäs presidenttipari Kurkijoen pitäjäjuhlilla vuonna 1961.

Kekkonen vieraili pitäjäjuhlilla

Presidentti Urho Kekkosen tosiaan vieraili pitäjäjuhlilla, mutta viisikymmentä vuotta sitten. Kari Rahiala muisteli itse juhlia ja vierailua tämän vuoden Pitäjäjuhlien Muistojen illassa lauantaina 13.8. Hän näytti juhlaväelle filmin presidentin vierailusta ja juhlatunnelmista.

Kurkijokelainen kirjoitti 5. elokuuta 1961 presidentin vierailusta näin:

”Päiväjuhla alkoi tasan klo 13.30. Kunniavieraina nähtiin paikalla tasavallan presidentti ja rouva Kekkonen. Presidenttiparin saapuessa juhla kentälle kajautti mv. Kotirannan johtama torvisoittokunta Porilaisten marssin, jota yleisö seisaaltaan kuunteli. Korkeiden vieraiden ehdittyä heitä varten varatuille

paikoille kiirehti 5-vuotias Leena-tyttönen ojentamaan rouva Kekkoselle kauniin sinivalkoisen kukkakimpun. Toivottaessaan presidenttiparin sekä muut kutsu- ja juhla vieraat tilaisuuteen tervetulleeksi Kurki-säätiön hallituksen puheenjohtaja Pekka Kiiski lausui ilonsa sen johdosta, että valtiovallan taholta oli tämänkin juhlan yhteydessä tahdottu osoittaa suurta huomaavaisuutta karjalaisia kohtaan siinä mielessä, että maamme päämies puolisoineen halusi olla läsnä juhlissa. Samalla puhuja totesi karjalaisuuden hajaantuneen kautta maan ja että on todistettu sen vaikuttaneen myönteisesti ajan henkeen, mihin hän toivoi eri puolilta maata karjalaisten keskuudessa pidettävien pitäjäjuhlien

edelleen luovan leimansa.

Juhlakansalle esittämässään tervehdyksessä tasavallan presidentti Urho Kekkonen mainitsi mm. että koko Suomelle on suuri merkitys sillä, että karjalainen väestö on, uusille asuinsijoille jouduttuaan, pystynyt pitämään yhteyttä keskenään ja säilyttämään karjalaisuuden elävänä. Puheensa hän päätti sanoihin: ”Muistakaa, että karjalaisuus on voima teidän elämässänne ja samalla voima myös koko isänmaalle.”

Filmi päättyi siihen, että presidentti ja rouva Kekkonen nousivat leijonavaakunan koristamaan mustaan autoon ja poistuivat juhlapaikalta.

Teksti: Niina Lehmusjärvi

Lukijoilta

Metsämarket

Mie ihmettelen erittäin suuresti joidenkin intoa ostaa tavaroita ”Metsämarketista”. Sehän oli suosittua varsinkin muutama vuosi takaperin. Juomiset saattavat olla pirtua tai jopa pontikkaa esansseilla värjättyä ja maustettuna. Värikopiokoneet olivat etiketin valmistuksessa jo 1990.

Äitini serkun Viljo Tiaisen kanssa otettu Napoleonin konjakki oli juuri sellaista.

1995:n jälkeen on kauppoista saanut luotettavaa ja edullista halvemmalla kuin Metsämarketeista. Kioskien laatukin on ollut jo vuosia luotettava.

Pertti Veikkolainen,
Imatra

Alhon asema

Kirjoitus Alhon aseman

seudun olosuhteista (Kurkijokelainen 14) oli miun mielestä loukkaavaa nykyisiä asukkaita kohtaan. Ei siellä ole mahdollista varoja vaativan nykyisen kunnallistekniikan rakentamiseen. Ei siitä ole pitkään kun Suomessakin oli samanlaisia.

Tavallisella ihmisellä ei ole varoja korjata rakennuksia. Mie olen käynyt monessa tavallisessa talossa kylässä. Sisällä on erittäin siistiä ja puhdasta.

Alhon koulu ei mielestäni törrötä mäellä. Se on rakennettu kauniille paikalle tyylikkäästi. Se oli miunkin äidin ja isän koulu.

Olen käynyt Kurkijoella useita kymmeniä kertoja. Viimeksi kaksi viikkoa sitten kaksikin kertaa. Kaipuu ja ikäväkin on.

Pertti Veikkolainen,
Imatra

Eskeon puumerkki

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

asianajaja, varatuomari
Jari Heikman
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 762 2313
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteenmuutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti. Postista saa "Osoite muuttuu" -kortteja, jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen,
Koulukuja 7,
32200 LOIMAA
puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Kurkia Soskuan kylän pelloilla Kurkijoella heinäkuussa. Kuva Marina Petrova

Tervetuloa viettämään museopäivää Kurkijokimuseoon

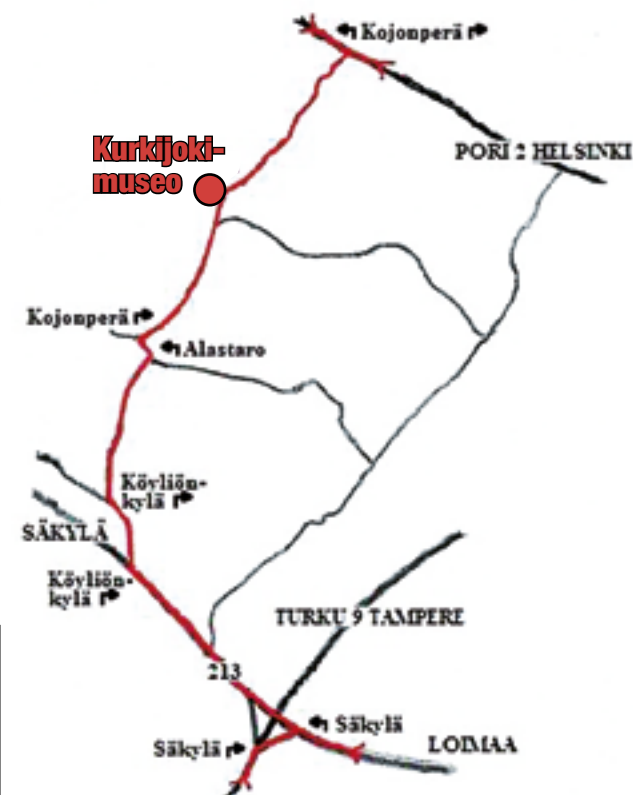
Sunnuntaina 28.8.2011 on valtakunnallinen museo-päivä. Kurkijokimuseossa on avoimet ovet ja vapaa sisäänpääsy klo 12-16.

Jos ette vielä ole nähneet tämän vuoden erikoisnäyttelyä, nyt siihen on mainio tilaisuus. Kesänäyttelyssä on valokuvia kurkijokelaisen naisen, satavuotiaan Lyyli Tirrin, elämästä sekä

Lyylin tekemiä käsitöitä. Näyttelyssä voi myös lukea Lyylin evakkomuistelmia.

Tarjolla on kahvia ja tuoretta pullaa

Museo sijaitsee Loimaalla, osoitteessa Kojonperäntie 446 (noin 18 km Loimaan keskustasta). Ohessa ajo-ohje museolle.

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **39** eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Loimaalla, Vanhankirkon hirsiaita on rakennettu vuonna 1750
2. Säätytalossa Helsingissä
3. Koli
4. Tanskan
5. Vuonna 1955
6. Hudson-joen
7. Islam
8. Tekijän kuoleman jälkeen julkaistu
9. Säätytalon portaissa 16.6.1904
10. Kristiinankaupunki

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

kurkijoki.fi
on oikea tietopankki

Kurki joki-Museo

Avoinna syyskuussa keskiviikkoisin klo 12-16.

Kesänäyttely "Lyyli 100 v. Kurkijokelaisen naisen elämää."
auki vielä syyskuun loppuun saakka.

Kojonperäntie 446, Kojonperä, Loimaa

Pääsymaksut: Aikuiset 2 €
Lapset (alle 12 v.) 1 €

Ryhmävaraukset: Museo 050 4036050
Eino Vepsä 0500 875211
Antti Eklund 050 3426608

